שרגא אברמסון

שרגא אברמסון נולד בצ'חנוביץ, פולין, ועלה ארצה בגיל 21. את לימודיו לתארים בוגר ומוסמך עשה באוניברסיטה העברית בירושלים. היה מוסמך בית המדרש לרבנים (JTS) בניו-יורק. בשנת 1957 הצטרף לסגל האוניברסיטה העברית כפרופסור חבר, וב-1963 הועלה לדרגת פרופסור מן המניין.

פרופ' אברמסון היה תלמיד חכם מובהק ואחד מגדולי החוקרים של ספרות התלמוד. מחקריו העיקריים עסקו בספרות הגאונים והראשונים. בקי ומלומד היה בלשון העברית לדורותיה, בלשון הערבית, בייחוד הערבית של ימי-הביניים, וכן בספרות העברית בימי-הביניים לתחומיה – פיוט, שירה והגות. בתחומי מחקריו המדעיים ובתחומי התעניינותו בכלל פרסם פרופסור אברמסון מאמרים וספרים רבים. מספריו החשובים ייזכרו "הרב נסים גאון", "רבנו חננאל", "במרכזים ובתפוצות – על תקופת הגאונים", "עניינות בספרות הגאונים". הוא הוציא לאור מהדורה מוערת של כתב-יד ספרדי של מסכת עבודה זרה וכן שו"ת של הגאונים מן הגניזה. בחקר תורת הלשון פרסם את הספר "מפי בעלי לשונות" על ארבעה מדקדקים בימי-הביניים.

בשנים תשל"ב-תש"ם היה עורך "לשוננו". היה חבר האקדמיה ללשון העברית וסגן הנשיא שלה בשנים תשל"ס-תשמ"א, וחבר האקדמיה האמריקנית למדעי היהדות. הוא היה פרופסור אורח בבית המדרש לרבנים בניו-יורק, בישיבה יוניברסיטי בניו-יורק ובאוניברסיטת בר-אילן.

על עבודתו המדעית זכה בפרסים רבים ובהם פרס ביאליק, פרס מיימון ופרס ישראל במדעי היהדות.

בן 80 היה במותו.

הלך לעולמו בי"ז בניסן תשנ"ו (6 באפריל 1996).

יהי זכרו ברוך!